

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **MUDr. J. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 375/4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2008, č.j. 28699/2007, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2011, č. j. 8 Ca 135/2008 – 59, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2011, č. j. 8 Ca 135/2008 – 59, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 19. 7. 2011, č. j. 8 Ca 135/2008 – 59 (dále též „napadený rozsudek“), jímž městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 7. 2. 2008, č.j. 28699/2007 (dále jen „rozhodnutí stěžovatele“), pro vady řízení a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení. Pravomocně zrušeným rozhodnutím stěžovatele byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ČR, odboru vzdělávání a vědy ze dne 25. 5. 2007, č.j. 13344/07-a, jímž žalobci nebyla přiznána specializovaná způsobilost v oboru neonatologie podle § 44 odst. 4 písm. a) v souladu s § 41 zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 95/2004 Sb.“).

Městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro vady řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, protože v rozhodnutí stěžovatele údajně nebyla dostatečně a náležitě vypořádána námitka žalobce, že žalobcovo získání atestace II. stupně z oboru pediatrie v sobě dříve údajně zahrnovalo odbornou způsobilost i pro její věcný podobor - neonatologii. Podle městského soudu je pro posouzení předmětné věci nezbytné pečlivě zhodnotit celou materii II. atestace z oboru pediatrie. Dále vyslovil právní názor, podle něž je třeba v případě, že v dané době zahrnovala atestace II. stupně z oboru pediatrie rovněž ve srovnatelném rozsahu obor neonatologii, vyhovět žalobním námitkám, tj. přiznat žalobci specializovanou způsobilost pro obor neonatologie, neboť v takovém případě by trvání na formálním dokladu bylo čistě formalistickým přístupem.

Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť rozhodnutí stěžovatele podle něj není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele totiž jasně vyplývá, že jediným důvodem nepřiznání specializované způsobilosti v oboru neonatologie podle § 44 odst. 4 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb. je nedoložení diplomu o získání nástavbové specializace v oboru neonatologie. Stěžovatel rovněž odmítl právní názor městského soudu, podle nějž by měly být navzájem porovnávány vzdělávací náplně jednotlivých nástavbových oborů dle dříve a nyní platných předpisů. Takové posuzování je irelevantní, neboť jej zákon nepředpokládá, když jedinou podmínkou přiznání specializované způsobilosti je nástavbová specializace v požadovaném oboru. Závazný právní názor městského soudu výkladu předmětného ustanovení je proto podle stěžovatele nepřijatelně extenzivní a nezákonný. Dále namítl, že městský soud v obdobném případě zaujal opačný právní názor a rozhodl odlišně. Z tohoto důvodu navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Stěžovatel současně v kasační stížnosti požádal, aby jí byl přiznán odkladný účinek, neboť je povinen bez ohledu na podání kasační stížnosti vydat nové správní rozhodnutí v souladu s vysloveným závazným právním názorem městského soudu, podle nějž by žalobci byla přiznána specializovaná způsobilost v oboru neonatologie. Pokud by však poté Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti a zrušil napadený rozsudek, jímž bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno, a zavázal městský soud rozhodnout s opačným právním názorem, došlo by k „obživení“ původního zrušeného rozhodnutí stěžovatele. Nové rozhodnutí stěžovatele vydané v mezidobí v souladu s původním závazným právním názorem městského soudu by však nebylo dotčeno novým „opačným“ rozsudkem městského soudu vydaným v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu. Nastala by tak situace, v níž by vedle sebe existovala dvě opačná rozhodnutí o téže věci, řešitelná pouze komplikovaným postupem prostřednictvím mimořádných opravných prostředků.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh je **důvodný**.

Podle ustanovení § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně použijí ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti již ve své judikatuře Nejvyšší správní soud několikrát vyložil. Obecně lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud vnímá možnost přiznání odkladného účinku jako určitou výjimku z pravidla, že kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona a rozhodnutí krajského soudu napadená kasační stížností jsou tak v zásadě pravomocná a vykonatelná. Dále Nejvyšší správní soud judikoval, že není-li odkladný účinek dán ze zákona, je správní orgán poté, co bylo jeho rozhodnutí zrušeno krajským (příp. městským) soudem, povinen pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost (viz blíže usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, přístupné na www.nsssoud.cz). Z tohoto rozhodnutí rovněž vyplývá, že i správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační

stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv.

Zároveň však Nejvyšší správní soud v tomto usnesení poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. A to zejména za situace, kdy by byl rozsudek krajského (příp. městského) soudu zrušen a kdy by se dostala věc do stadia nového posuzování žaloby soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud shledal, že jsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele. Přihlédl přitom k tomu, že pokud by dospěl k jinému, byť i jen modifikovanému, právnímu závěru než městský soud a v mezičase by stěžovatel vázán právním názorem městského soudu vydal nové rozhodnutí ve věci, došlo by nejen k výrazně procesně komplikované situaci pro stěžovatele, ale rovněž také by to také výrazně narušilo právní jistotu žalobce. Zároveň Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že se jedná o velmi právně komplikovanou věc, která i dle tvrzení stěžovatele není soudně řešena zcela jednotně, a proto je v zájmu žalobce i v zájmu veřejném, aby věc co možná nejdříve dospěla ke konečnému rozhodnutí, které definitivně vyjasní žalobcovo právní postavení. Nejvyšší správní soud dal tak stěžovateli za pravdu v tom, že nebezpečí hrozící v případě vydání nového rozhodnutí o žádosti žalobce ještě předtím, než zdejší soud rozhodne o předmětné kasační stížnosti stěžovatele, naplňuje znaky nenahraditelné újmy. Zároveň Nejvyšší správní soud neshledal, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se nepřiměřeným způsobem dotýkalo nabytých práv třetích osob či bylo v rozporu s veřejným zájmem.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu